

„A.A. Város” (vízió)

Városunkban működő kórház pszichiátriájával van kapcsolatunk. A covid előtti időszakban minden héten volt kórházi gyűlés. Aztán mennünk kellett. Továbbra sem tarthatunk bent gyűlést. Van kapcsolattartónk. Kapunk értesítést és két társunk mehet átadni az üzenetet. Talán elég is ez. De megkérjük az intézményben dolgozó barátunkat (Mert valószínűleg sokkal inkább „barátságból”, semmint kötelességből értesít bennünket.), hogy járjon közbe, mint barát ajánlja bennünket másik kezelőhelyen. Például a pszichiátriai járóbeteg gondozásban. Az ilyen helyeken is megfordulnak az alkoholizmussal küzdő emberek. Lehetséges, hogy küldik is őket gyűléseinkre. Talán eredményesebb lenne, ha mi is el tudnánk mondani, hogy nekünk mi segített a felépülésben.

Akár hetente vagy szükség esetén ott lehetünk. Az intézmény feltételeivel működhetne ott is az üzenet átadása.

De lehetséges, hogy az ottani szakemberek kissé bizalmatlanok, kevésbé ismernek bennünket. Lehet ajánlani, hogy szívesen részt veszünk az ismeretterjesztésben. Néhány társunk az általuk kínált lehetőségen belül elmondja tapasztalatait Közösségünkéről. Mi működik és mi nem? Mit tehetnek ők és mi lehet a mi részünk az alkoholistákkal végzett munkában? És talán újabb AA-barátokra teszünk szert. Tőlük kérhetünk további segítséget, hogy eljussunk más intézményekbe. Még akkor is, ha ott kevésbé az alkoholizmus a fő profil.

Minden intézményben felajánljuk, hogy részt veszünk programunk megismertetésében az ott dolgozók körében. Mindig az ő feltételeik szerint. Az egészségügy ellátó helyein kívül a családsegítők is ilyenek. Mindenütt megadva elérhetőségeinket és egyúttal barátokat keresve. E barátokat lehet feljegyezni, hogy szükség esetén ne a nulláról induljunk.

Természetesen nem feledkezhetünk meg az oktatásról, képzésekről. Az előbb említett barátok segítségével kiépíthetjük kapcsolatinkat az egyetemről a középiskoláig. (Mikor prevenció és mikortól üzenetátadás?) Felnőttképzési programokhoz kapcsolódni. Cégek vezető munkatársait tájékoztatni, hogy nem az egyetlen megoldás piás munkatársai kirúgása. Lehet küldeni gyűléseinkre. Tudunk személyes segítséget nyújtani.

Nagyon nagy falat a börtön. Speciális körülmények, elvárások. Stabilan ott kell lenni. Nem lehetséges néha beugrani valaki helyett. Leadott névsor (anonimitás feladása), nyilvántartásokból lekérdezett adatok.

Sajtó: Elsősorban ismertető cikkek. Elérhetjük, hogy barátaink ajánljanak bennünket. Érdeklődés esetén az újságírók szívélyes fogadása. Interjúk adása.

Kereshetjük, milyen reklámhordozókra tudunk felkerülni? Persze, mire van egyáltalán pénzünk? Nem gondolva azonnal TV-re, óriásplakátra, főút fölé kifeszített molinóra!

Mindez lehetséges?

Azt gondolom és hiszem, hogy igen, lehetséges. Ha teszünk érte!

Ma is léteznek intézményekben személyes kapcsolataink. Úgy tűnik, nem élünk velük.

5. **Hagyományunk** értelmében: *Minden csoport egyetlen, elsődleges célja az, hogy eljuttassa üzenetét a még szenvedő alkoholistához.*

Ez talán minden vitán felül áll. Teszünk-e érte? És nem arról van szó, hogy felépülésünkben, életünkben a személyes üzenetátadás miként működik. Miként teszem a 12. Lépést. Mit tesz a csoport? Amit tenni szeretnénk, ahhoz elég-e egyetlen csoport?

1. **Hagyományunk** értelmében: *Közös boldogulásunk álljon az első helyen, személyes felépülésünk az A.A. egységétől függ.*

Közös boldogulásunkban a „közös” csak a csoportra vonatkozik? Más csoportokhoz való viszonyunkra már nem? Tapasztalatom, hogy gyorsan ott találhatjuk magunkat, hogy egy „aktivista” kikaparja a gesztenyét és jó esetben az illető csoport végzi az üzenetátadást. A meleg gesztenyét markukban őrizgetik. Ez már az övék. Más csoportoknak nincs köze hozzá! Aztán, ha fogytán a lendület, ki-ki maradnak alkalmak, elhal az üzenetátadás. Ennek megelőzésére szükséges az információk megosztása. A lehetséges üzenetátadásokhoz a lehető legszélesebb körből meríteni. Az egyik csoportban talán ügyes személyes üzenetátadók vannak. Másikban inkább az AA egészéről tudnak jól tájékoztatni. A harmadikban pedig jól tud valaki interjút adni. Ügyes kapcsolatépítő pedig ismét máshol található. Miért ne használnánk ki e lehetőségeket? A gyors és pontos információcseréhez szükséges kialakítani a megfelelő platformokat. Az információnak nem elég eljutnia a titkárig, meg kell

kapnia az egyes tagoknak is. Email, zárt Fb csoport, Messenger csoport? És működtetni. Közös ügyeinkre pedig találhatunk közös szolgálattevőt.

- 2. Hagyományunk** értelmében: *Csoportügyekben egyetlen abszolút tekintély létezik – egy szerető Isten –, aki csoporttudatunkban megnyilvánulhat. Vezetőink csupán bizalmunkat élvező szolgálattevők, nem pedig irányítók.*

Az előzőekben említett információ áramlás elsőrendű fontosságú a jól informált csoportlelkiismeret, csoporttudat kialakításához. Ne csak egy szép kifejezés legyen a „bizalmunkat élvező szolgálattevők”! Szükséges, hogy bízzunk benne, szolgálattevőink a legjobbat teszik saját lehetőségeik szerint. Bill szerint, ha nem teszünk semmit, az káoszhoz vezethet. Tenni pedig a szolgálatok keretében érdemes. Bill ír arról is, hogy a szolgálatok egyetlen legitim célja az üzenettovábbítás. Hogy mely szolgálatok szükségesek? Próbá útján megtudhatjuk! Ha működik, csináljuk, ha nem, akkor elengedjük! Egyszerűen!

9. Hagyományunk szerint: *Az A.A. maga soha ne szerveződjék, de alakíthatunk szolgálati testületeket vagy bizottságokat, amelyek közvetlen felelősséggel tartoznak azoknak, akiket szolgálnak.*

Ha tetszik, ha nem, a felvázolt együttműködés már szerveződés! És mennyi mindenről nincs szó benne. Elvetjük csak azért, mert „nem szerveződünk”? Az intézményekkel a kapcsolattartást, az üzenetátadásra jelentkezők koordinálását, programok összeállítását leginkább választott szolgálattevőknek jó csinálni. Olyanoknak, akik bírják a résztvevő csoportok bizalmát. Ehhez talán a legjobb út a személyes találkozás, egymás megismerése. Amikor szerveződésről beszélünk, nem gondolunk a város főterén lévő irodára. Egyszerűen arról van szó, hogy az érdekeltek pontosan tudják, kit milyen ügyben lehet vagy ajánlatos felhívni, üzenetet küldeni neki. Persze jó, ha ezek a szolgálóink rendelkeznek jogkörökkel is. Járhatatlan út, ha minden apróságban, minden csoport lelkiismeretére hagyatkoznánk. Egy-egy ügy okafogyottá válhat, mire végig jár egy ilyen utat.

- 7. Hagyományunk** értelmében: *Minden A.A.-csoport legyen teljesen önfenntartó, hárítsa el a külső hozzájárulásokat.*

A pénz. Úgy tűnhet, hogy a leírtakhoz kevésbé szükséges a pénz. Ám a tapasztalat ennek az ellenkezőjét mutatja. A szenvedő alkoholistának, akinek az üzenet visszik, természetesen nem kerülhet pénzbe. Ám az üzenet eljuttatása már igenis pénzbe kerül. Minden, szolgálattal kapcsolatos költséget ki kell

fizetni annak, aki végzi a szolgálatot! Akkor is, ha nem tart rá igényt. Szabad visszadobni a 7. Hagyomány kasszába. Az azonban nem fordulhat elő, hogy valaki csak azért nem tud ellátni egy szolgálatot, mert anyagilag nem engedheti meg magának. Természetesen ez ügyben sem kívánja senki sem csorbítani a csoportok jogát, hogy szabadon döntsenek a náluk keletkező pénz felhasználásáról. Most azért írtam ezt le, nehogy később előjőjön, hogy: „Na, kibújt a szög a zsákból!” Nem! Ez a történet nem a pénzről szól.

4. Hagyományunk értelmében: *Legyen minden csoport független, kivéve azokat az ügyeket, amelyek más csoportokat, vagy az A.A. egészét érintik.*

A leírtak nem csorbítják a csoportok függetlenségét. Sőt! Meglátásom szerint növelik szabadságukat, hisz tagjaik több lehetőséget kaphatnak az üzenetátadásra, változatosabb szolgálatra. Senki sem akar nyomást gyakorolni egyetlen csoportra sem. Még abban sem, hogy tagjaik meghallgassák e szerveződéssel kapcsolatos véleményünket. Bízom benne, hogy ez mindig így is marad!

Az „A.A. Városon” kívül:

Számos olyan csoport működik, melyek talán nehezen kapcsolódhatnak egy ilyen együttműködéshez. Ám nekik is (feltételezem) céljuk és vágyuk, hogy eljuttassák az AA üzenetét a szenvedő alkoholistáknak. Környezetükben tudjanak hírt, tájékoztatást adni létezésünkről, működésünkről. Talán nekik is szükségük van együttműködésre a „Várossal”, illetve a környező csoportokkal. Miért ne lehetnének ők is részesei mindannak, amit a „Városban” már tapasztalunk?

Mikor beszélünk az üzenetátadásról, sok tag elmondja, hogy ő miként tárta háziorvosa elé alkoholizmusát, felépülését. Néha eszembe jut: Az AA-s fehér foltokban, hány olyan háziorvosi körzet lehet, ahol nincs felépülő alkoholista? De ez igaz lehet a gyűlésekkel jól ellátott településeken is. Szóval: Vannak lehetőségek üzenetátadásra a vidéki településeken is.

Egyedül, magukra hagyatva ott sem megy.